

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Prež spar merný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwał,
Swérnje džélał
Wšédny dny
Džéł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebies ma
Njeh čí khma
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda
Wokřew će! F.

→ Sserbske njedzelske lopjeno. ←

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihičiščecznici w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacj

10. njedzela po šwj. Trojizy.

List na Romškich 2, 1—11.

Džekata njedzela po šwjatej Trojizy křesćejianstwo kóžde lěto na wutupjenje města Jerusalema dopomina, na tamny džéł 10. žnjénza lěta 70 po Křyštufowym narodže, na kotrymž so na žaložnje waschnje Boži šud do skutka staji a so Jesufowje hroženje dopjelni: czaš budže pšchínč na tebe, so twoji njespšeczeljo budža tebe a twoje džěči we tebi se schanzu wobsamknyč, tebe woblehnyč a na wschěch stronach cze tyschicj; a budža tebe semi stunač a žadny kamjen na kamjenju njewostajicj, tehodla, so ty nješy pšnało tón czaš, w kotrymž ty šy domaphtane.

Čehodla pak so tuto dopomnječe na wutupjenje Jerusalema dalewjedže? a čehodla pfała hiščeže džénža wjele wěrjazyh židow kóždy pjatk popoldnju pšchi rospadanych murjach prjedawšeho templowego městna dla njesboža šwojeho luda. Nješy dha druge a wjele wjetsche města, kaž Babel, Ninive a stary Rom so tež wutupile, na kotrež žadny čłowjeł wjazy njepłacze? Nješy so w tych 4 lětach tuteje žaložneje šwětoweje wójny rjane wulke města rostšelake, a hdyž drje tež jich něhduschi wobhdlerjo se hylsami we woczomaj na to spominacj, kaž so hacj do našich dnjow spomina na wutupjenje města Jerusalema? Tutón podawł ma wošebitu wažnosć.

Jerusalem bšche wjazy hacj jenož wulke město. Jerusalema bšche wot Boha postajene k hlornemu městu wušwoleneho Božeho luda a tež k šwjatšičežu nowotestamentskeho Božeho kralestwa na semi. Město teho bu tuto město psches winu jeho luda mordacjka jama jich profetow, město kamjenjowanja

wšchitkich Božich póšlow a město wotprawjenja teho, wot njeho šacjijeneho a šchizowaneho Mešijaša. Sa to a dokełž židowski lud šaklepjeny a šwjerdnjeny, kaž bšche tež to wot šwj. japoschtow pšchijowjedane, ewangelijon šacjijny, je so Jerusalema tak kaž je Křyštuf prjedyprajil, na najžalošnišche waschnje wutupil, a niz jenož město, ale tež žyly kraj je so puščina ščinił a žyly lud je so do wschěch wětrow rospróškil. A dokełž tež hacj do džénšnišeho dnja židowski lud šaklepjeny a šwjerdnjeny pšchecziwo wěrje do Jesom Křysta wostanje, dha se šwojim krajom hiščeže pod křostanskim šudom Božim steji a niz jenož w bašnicžy wot wěczneho žida, ale woprawdže bjes domijny w šwěče wokolo šludži.

Je dha Bóh šwój lud šastorečil? Na tole wot njeho šameho stajene praschenje šwjaty japoschtol Pawoł wotmolwi. Bóh to njedaj! a na šfóncžne wobrocenje Šraelskeho luda pošake. Pšchetož tajke wobrocenje wschaf so stacj dyrbi, hdyž židži křostanskemu šudej Božemu čeknyč chzedža, kaž pola kóždeho křesćejana tež. Šchto pak woni a my wotpožicj mamy, so bhyčny Božemu šudej čeknyli, nam džénšnišcha epistla praji:

„Tehodla, o čłowječe, njemóžesh ty so šamolwicj, šchtož ty šy, kotryž ty šudžiš.“ Šraelski lud měšesche jako wušwolentý Boži lud, so šu wschitzy druhy, kotřiz njemóžachu prajicj, so šu Abrahamowe šymjo, šhubjeni. Šrichižy a Romšy pak šašo, tele mózne ludy, Židowski lud, tutón mały paštyški lud, šazpiwachu. Tu štesche lud pšchecziwo ludej, jedyn šo wysšesche drugeho pošbėhujo. Nětk pak šwjaty japoschtol wobefu pšched šudny stol Boži staji s tym hroženjom: w čimž ty drugeho šudžiš, sa to maš ty šo šameho, dokełž runje to činiš, šchtož šudžiš. Tu je to stare waschnje: ty widžiš šchěšku we šwojeho

bratra wofu, a teje hradu w swojim wofu njepytnejech. Pšchicžina tajkeho řudženja pař je řamoprawnoře. W tutej řwojeje řamoprawnořeji řu řidži najwjeřři pšchecziwniřy teho ewangelijona a řřcheczijanřeje wery. Pšchecziwno tutej řamoprawnořeji řwjaťy japořřtoľ postupa a praji: řhceže-li Božemu řudej czeřnyeř, dha dhrbieće tuta řamoprawnořeř wotpoľořicě, pšchetoř řřtoř řebi myřli, řo pšchec dopjelnenja řakonja pšchec Bohom prawy budže, řo ř tym Božemu řakonjeje pdeřziřnje a řřtoř řebi myřli, řo mohľ druhich řudžicě, řacě runje ř temu njeje potwofany, řon Boži řakon pšchipořnaje, řiž jeha teř řudži.

Řomyřliř ty pař řebi, o cřlowjecze, řiž ty řudžicě, řořiž řaľ cřinja, a cřiniř teř řo řamo, řo ty budžeř Božemu řudu wuńeč? abo řařpiř ty řo bohacřtwa jeha dobrocřiwocze, řečepřlivoře a dořhocřakanje? njewěř, řo Boža dobrocřiwocze cze ř poľucze wjedže?" W řwojeje duchownej řprawnořeji je řidowřki ľud wřřitke warnowanja pfořetow wotpoľařaľ, řesom Řhřřta řačziřnyľ, njeje jeha wěřčženju wo wutupjenju řerusalem a wěřik, njeje japořřtoľowe předowanja pšchijaľ, a je po řwojeje řwojerdnjenjej a njepofutnej wutrobje řam řebi hněw na řon džeř teho hněwa a teho řjewjenja teho praweho řuda Božeho řhromadřil, řotřž budže řořdemu dacě po jeha řřuffach: řhwalbu a czeřeř a njeřachodnořeř tym, řořiž řečepřlivoje w dobřych řřuffach řteja řa tym wěčřnym řiwjenjom, tym pař řořiž řwadniřy řu a na prawdu njepořřuchaju, ale pořřuchaju na njeprawdu, njeřnadu a hněw." S tym řwoj. japořřtoľ na řřu řamřnu wofu poľaže, ř řotřeř cřlowjec Božeje prawdže, řo řeka Božeje woli a Božemu řřowu, wořebje pař Božeje hnadnej radži teho wumozenja w Řhřřřtu řu řesu napřchecziwno řřupi. Tuta řamřnu wofu dhrbi cřlowjec wotpoľořicě, řhe-li wón Božemu řudej wuńeč, a dhrbi „dobre cřinicě“, řo řeka: na Božu prawdu pořřuchacě a řo ř wěřeje do řesom Řhřřta pšchiwobroczičě.

Alle řhwalba a czeřeř a poľoj wřřitřim tym, řořiž dobre cřinja najpředj řidam a potom teř Řřicham; pšchetoř žane pohladanje na parrřonu pšchec Bohom njeje." Řnada Boža w Řhřřřtu je powřřitřowna. Teř najhōřři hřeřniľ hnadu namařa; ř najřwojerdnjeničeho řida a ř najhōřřeho pōhana mōže řo Bože džečzo a herba Boži řečinicě, ale řwoju řamřnu wofu dhrbi wotpoľořicě a na Božu prawdořeř dhrbi pořřuchacě. Teř řa řřařřli ľud nadžiřa wobroczenja wobřteji, řaž teř řwoj. Pawoľ piřche: „řařřepjenje je řo něřotřym řřařřřim řřaľo, řacě řh řa poľnořeř řřch pōhanow nupsařřřaľ a řaľ řřh řřař řbōřny řyl, jaľo piřane řteji: je řiona budže pšchicě, řotřž budže wumōž a wotwobroczič tu hjeřbōřnořeř wot řaľuba; W řo je moje wotřařanje ř nim, hdyž řiľ hřeři řudu přeč řřač." (11, 25—27). Teľodla je teř řwojata pšchibřřuřnořeř řřch řřcheczijanow, řaľ derje řaž miřionřtwa mjeř pōhanami, teř miřionřtwa mjeř řidami pōpřeracě. Řřtoř řo njecřini, řnano řeľodla, doľeľ je řwonřowny wuřpěč řaľ řnadny, řon njesřnaje a njesřřřmi Božu řwojatu radu a wofu, řiž řhe, řo řh wřřitřim ľudřom pomřane řhľo a řo řhřu ř pořřnacřu teje prawdy pšchicřli.

Wy řřcheczijenjo wřřitřy pař řpominamy na řon řud Boži, řiž na ř wřřitřich cřaľa a řotřeř pšchepōřli řu wřřitke ře domapřřanja cřlowjeřřtwa, řaž teř tuta něčřiřřa wōjna, řotřaž něř hřo pšchec 4 ľeta řraje, a přořujny řo, řo řhřmy řunu wobřřali pšchec řo, řo wotpoľořimy wřřitřu řamoprawořeř, řotřaž druhich ř njelubořřu řudži, a řu řečernořeř, řotřaž řebi myřli, řo Božemu řudej czeřnje, a wřřitřu řamřnu wofu, řotřaž Boha njepořřucha. řamjen.

Řhřřřtu pšchitořa pōřřednjũ ruľu ř wu- moženju řerusalem a.

— řuf. 19, 41—48. —

Řřoľ: řaľ Boži řřř řam pšchicřaže ř.

Ř řerusalemej bliži řo řnjes řesu ř řmjeřeři pueřuju a hōřte řřř ľřaľa, hdyž pohladuje na mēřto, řiž w pšchec řařnej hōřđi řo, na řniczenie pař cřaľa.

Řdy řh wřřaľ ty řo wjedřitřo, řh ty dže teř wopomnitřo, řřto ř mēřeje cři řo hōđi; je řebi pař něř potajne a dale hōľe njesřate, řřto řwojom' řbožu řřřođi.

řaľ w řřřľach ruľu pšchitořa řnjes pōřřednjũ, řo dořřa řo mēřtu řh řam pomōž. W dale ř řhřřř wēřčženjom a ř dořom wōřřym hřořenjom řerusalem řhe wumōž.

Čřaľ pšchicře, praji, na řebje, řo njepřcheczelio řwoji cze a řwoje džečzi w řebi ře řřľnej hřeřbu wobřamřnu a na wřřch řřonach wobľehnu a dořudža cze řebi.

W ř řemi řebje řřnaju a njewořřaju w řniczenju řaľ na řamjenju řamjen, — řo řoľodla, řo pořřaľo cřaľ njecřy, hdyž řh řřřaľo ty Bože řaj a řamjen.

Řnjes řaľdže řřōncžnje do řempla a wřřowarjom wuhonja ře řwojatej řurowořeřu a džeřhe: řteji piřane, řom řhřo mi je řwojeczene, něř řřaženy je řřōřeřu.

řōň řečiniľi wy ř mōřařřeje ře je řamje, wřřitřich řřažaje, je řwojeje njeduřřnořeřu. — W wřřeđnje w řemplu wučeřře, a wřřōň ľud na nim wřřaře je řwojatej poľornořeřu.

Čři mēřčniřy a wučeřeni a cři mjeř ľudom wořebni paľ mōřicě řhřřu jeha. řaľ dopjelniľ je wuřud řo a wutupjenje řbřiřřo řo mēřřa řřaženeho.

Knjes hylsy plakal hórke je
a rěčal khtutne wěščeženje
a dom hwoj čijščil s prózu,
— tať pošledni ras poškieža
wón ruku městu, kotrej ma
wšchal lubo s Božej mozu.

Jerusalem pak satwjerdžit
je žyle šo a wošlepil
we hwojim pšhecžiwjeňju.
Duž njeje, dokeľž hwojaty je
a prawy Bóh a moštanje,
— móhł čefnyčž sahubjenju.

Wiwščezanfsi profesor theologie Gregory.

(Potračowanje.)

Tež na draštu a čzrije Gregory kedžbowasche a šebi je po hwojich myšlach pšhiprawjesche. Jeho čzrije njeběchu rjane, po módbže; mějesche ščerofej, hylnej, kšětro njelepej stupni, ale wu- džeržnej a pšhiprawnej, ja plesťyr, krajnu drohu a daloke pucže šo hodžazej. — Běšchtej jara rjanej, dokeľž hwoj wotytňjeny kónž dozpišchtej. Jeho drašta běšche spodžiwna, dokeľž mějesche nimo měry wjele saťow (kapšow). W šholowach a lazu mějesche po šchescžoch; w šuťni džefáčž abo jědnacže, to stej wšcho hromadže dwaj dwanatšaj. A wšchitke dhrbjachu tať wulke hacž móžno bhečž. Šrawž jemu njemóžesche wjetšeho wješela čziničž, hacž hdyž něhdže nowe městacžko sa sať wunamka. Šsam prajesche, šo jeho drašta ničžo druhe njeje, hacž sawalka hromadže se- šchithčž saťow a šo šo jeje dla jeho mandželškej a krawzam druhdy sežny, wšchitke saťi běchu natyľane. — W čzafnikowym saťu mějesche hwoj grichifski nowy testament. A šchto mějesche w druhich? Wšchitko, šchtož trjebasche, hdyž čzypče někomu pomhacž. Kuluch bórnizy, nožizy, nózž, hodyže, maľy hamor, franzowfski šchrubowy klucž, bant k wobalenju, knihi atd. atd. Šymškeho pľaschča Gregory ženje měľ njeje, jenož w jara hylnej šymje wobletasche šo lóhki lěčny šwjeršchnik. Šklobuka ženje njemějesche, šhiba w ruzy abo sawaleny w saťu. Wěšo wofachu pšchi kóžnym sawrjenym pšchistupniščezju: „Dowolče, knježe, seče hwoj klobuk sabyl!“ To běšche drje druhdy jeho pšhecželam, kiž s nim džěchu, mjersaza wěž; ale jeho to ani kľuska njemylesche. Š čzerštwym powětrom šo čzutyw jeho hłowy pošhlynjachu. Wě- jesche tež w tym prawo, šo šo nasche čžělo w šymje se hylnym hibanjom lěpje šwohrjewa, hacž se šwjeršchnikami.

Na wšchitko Gregory kedžbowasche, šo by hwoje šwončowne žiwjenje, kiž je jemu Bóh tón Knjes daril, w dobrym rjedže měľ. Jeho dla wjedžesche tež hwiěru dnjowniľ, do kotrehož sa- pišowasche, tať je kóžny džěň živy byl. — Wščasche s jara drobnyimi ale derje čžitajomnyimi jašnyimi pišnikami. Jeho pišmo běšche jara rjane; to je snaty jendželški wucženz a wu- mjelž John Ruskin pšhipósnal. Jemu běšche Gregory, jaťo běšche hiščezje w Amerizy, něhdy nekajšejje pódlanštej wěžy dla list pišal. Jaťo 1886 po hwojej žentwje se hwojej młodej žonu Ruskina wopnyta, wuhlada s wulkim spodžiwanjom tutón list, kotryž běšche dawno pošabyl, sa šchlenzu a ja wubutom w Ruski- nowej ištwe wšajajo. Jaťo šo temu jara džiwasche, prajesche jemu Ruskin: „Tutón list je to, šchtož je Wotčzenasch mjes moľlitwami, je s pšchikladom. Šarčěčž, sawod, wobšah, porucže- nje, podpiš — wšchitko tu je, s křotka ale derje dokonjane. —

Wobras pišma runa šo žyle wobšahaj, je jednory, runy, rjany. Čyľk je křafna miniatura.“ — Tutón jednory list šda šo Ruski- nej tať dospołny, šo jemu aesthetifku wješetofčž poškiežesche a šo s dobom tež tego muža čžesčesche, kiž móžesche tajku wěž rjenje a čžičže dokonjecž. — Šaj, šchtož žiwjenje profesora Gregoryja s křotka jesnaje, temu šo s dobom s tuteho žiwjenja najrjenšche aesthetifke ale tež ethifke wješete poškieža. —

Šchtož čže plódnny a hylny živy bhečž, dhrbi mudrje mjes džěľanjom a hwo bodu wotmēničž. Duchowny džěľacžer dhrbi tež čžasto pucžowacž, šo šebi krej čzerštwu a duch młody saťhowa. Gregory móžesche měšazy doľho pošpochi džěľacž, ale potom dhrbjesche wotpocžnyčž. Šola tež pšchi wotpocžnjenju njeběšche prošdnny. Prošdnny měr wón njesnajesche. Tež k wofšchewjenju trjebasche duchowne a čžěľne hibanje. Ničtío njeběšche tať hwiěry we hwojim powołanju, kaž wón; ale w prošdninach sa- hori šo w nim luboščž k pucžowanju, šo by šebi žuse kraje a ludy, morjo a mróčžele wobhladať.

(Wšchidobnje dale.)

Wójna a měr.

1. džěň augusta 1918. Šchtwórtē leto wulkeje wójny šo kónčža, pjate pšchithadža a hiščezje pšchezo pšchezo žaneho roššudže- nja a kónža. Dženša, 29. džěň julija, hdyž tute wncžki pišamy, šu te powjesče te, šo wulka bitwa saťo stej. Šdyž bē šo na tym hobrškim bitwiščezju pošlednje dny wulka bitwa tam a šem žolmika, je wona něť saťo tať rjež w hwojich stejščezžach štwjerd- nyła. Nasch nadděh, kotremuž bē njepšchecžel se hwojim napšche- čžiwu pšchichol, njeje to roššudjenje dozpiť a runje tať malo je tón njepšchecželški to dozpiť. Š teho pať šbywa, šo my do noweho wojnškeho lēta njemóžemy a nješmēny saťupicž hacž s nowa wobkřucženyim šlubjenjom: „Šwěrnny hacž k pošlednjemu!“ Š teho saťo šbywa to, šo nasche heško w nowym, w pjatym wojnškim lēče dhrbi bhečž to stare, dobre, s kotrymž pšchēd šchty- rjomi lētami do wójny čžehnjechu: „Š Bohom sa šhěžora a šhěžorstwo, sa křala a kraj!“

1. džěň augusta! Wly nochžemy tu dale křočicž, šhiba šo šmy tutón džěň hiščezje khtutniščo wopominali. A kať móhli jón khtutniščo a s dobom dostojniščo wopominacž, šhiba wopominajo thch, kotřiz do wójny čžehnjechu sa naš, nam pať šo ženje wjazy tu njewróčža. Ščžehowaze šłowa, njedž tež s wo- přěťka jenož na jeneho špominaja, njedž šu čžestne, džakne wo- pominanje wšchěch naschich rjekow a s dobom khtutny pošon, šo bhečmy šo kaž tutón jedyn, kaž jich tať wjele, šami wopofasali jaťo wěřjazy rjekojō w tutym bēdženjapofutym čžahu!:

„Jaťo wasch luby, pošledni ras domach pošhwošči, šarschifski dom wopuščeži, šo by saťo do horzeje bitwy čžahnyľ, šo by šo wjazy domoj, do domiňny, do šarschifškeho domu njewróčžil, jaťo wasch luby tehdy hwoj šarschifski dom wopuščeži, wón pšchēd wami na prošy hižo stejō wušpěwa tu šchucžku:

„Ach porucž Bohu hwiěru hwoj pucž a šrudobu
A wopomni s prawej wěru, Bóh knježi na njebju,
Wón loť a wětry wodži, tež wšchitke mróčžele,
Pucž, po kotrymž šo křodži, tym hwojim šewicž wě!“

Šbóžne a šbožowne to wotšalenje se šarschifškeho domu, kotrej tutón wasch wojak a rjek dokonja! Duž pať šbóžne a šbo- žowne to domojpšchidženje, je bylo, kotrej je džeržal, džeržal drje niž do hwojeho šemškeho šarschifškeho doma, do wascheho doma, kaž šebi my to nadžijachmy, ně šbóžne, šbožowne domoj- pšchidženje je wón džeržal do hwojeho njebjeskeho wotžneho doma

f swojemu wótzej a f swojemu bratrej, kotryž bě tež w horzej bitwje wopuschčiwšichi swoje semske podružništvo, tam domoj dojšol prjedy njeho, tón najmlódšichi prjedy teho najstaršeho.

A wón, wašch luby, je wjedzał, so je tu jenož podružništvo, tam pak domšina! Prajesche wón tola tebi, ty žarowaza šotra jeho, hdyž so wot tebe dželi: „Njedyrbjałoj mój so tudy sašo widžecž, mój tola wěmoj, sčto wěrimoj!“ — Wdžecze mi wy bóle smužiteho, bóle kšesčjanského šłowa mjenowacž, f kotrymž jedyn wojowať a rjek so dželicž mohł wot tych šwojich duzy na pucžu na krawawne bitwiščežo, hacž tuto šłowo: „Njedyrbjałoj mój so tudy sašo widžecž, dha tola wěmoj, sčto wěrimoj!“ A wdžecze mi wy bóle ponižneje a bóle wěrjašeje modlitwy prajicž, kotruž jedyn wojowať na tajkim pucžu wuspěwacž mohł, hacž tamneje sčtučzi bě, f kotrejž wón šwój pucž poruczi Bohu temu wschekomóznemu, a tež, to njesabudžeze, wy lubi, tež wašch pucž poruczi wón, wašch najstaršichi, do Božeje rukow! Njedyrbjałoj mój so tudy sašo widžecž, mój tola wěmoj, sčto wěrimoj! wón prajesche a prajesche f tym: my wěmy a wěrimy, so so sašo wohladamy, hdyž niz delefach dha tam we wěcznosčzi! Tu so wjazh njewohladacze! Duž pak čim bóle pošluchacze na tuto jeho šłowo, kotrež je nětk sa waš kaž napominanje a pošlednja próstwa! Šladacze tam horje f njebeškam we wěrje a wostańcze w tutej wěrje hacž do kónza, potom so tam sašo wohladacze, kaž wón wěrjesche, kaž wy f nim wěrjescheže, kaž wy wěrícze dženska!

Tam horjekach jeho sašo wohladacze! Bóh je jemu šjewił, so tón pucž, po kotrymž dyrbi wón kšodžicž, f zuseho kraja wjedzehe niz dom do domšiny tu semškeje, ně, horje do njebeškeje domšiny. Tam je Bóh tón Knjes, kiž na njebju knježi, jemu dał kónu žiwjenja po šwojim šłowje, dokelž wón, wašch luby, bě šwěrný hacž do šnjereče! Šswěrný bě wón wamaj, wój lubaj staršej, šwěrný šyn wot mlodošeže šem! Šswěrný bratr bě wón wam, wy jeho bratšja a kotry, šwěrný kóždy čaš! Šswěrný bě wón tebi, luba wošada, šwěrný we twojim žyřwinškim žiwjenju! Šswěrný bě wón wóznemu krajei a ludej, kralej a kšěžorej wot wscheho špocžatka wójny; w tych najšóřschich bitwach, w pschěrowach a přědku, wopofaša so jako rjek, rjek šwěrný hacž do šnjereče, a duž je jemu Bóh pschipoložil najčestnišche wušnamjenjenje: kónu njebešku. Šaj, „hdyž my tu so sašo njewohladamy, my tola wěmy, sčto wěrimy!“

A my tola nješluchamy do tych, kiž njewěrja, ale do tych, kiž wěrja! Duž tehodla so trošchtujmy a wěmy: Bóh, kiž knježi na njebju, je jemu tutón pucž šjewił a tutón je byl sa njeho tón najšbóžnišichi, najšbožownišichi, dokelž Bóh tón Knjes jeho wuwjedže f wójniškeje hele do njebeškeho měra, hđžez je wuřhowany je šwojim bratrom sa wěcznosčž. To naš trošchtuje! Ša šylša dreje so roni, a wona so roit, ša šylša džělenja, ša šylša džafa, ša šylša lubošče! Ša wutroba pak špěwaj a wušnawaj tež w tutym džělenju tak kaž jeho wutroba a jeho št wušnawasche a špěwasche w tannej pošlednjeje hodžinje džělenja: „A porucž Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu ... tym šwojim šjewicž wě!“

A tak porucžtaj wój, lubaj staršej, šwój pucž a šwoju šrudobu Bohu a porucžtaj wašchich šynow a wojowarjow wschěch do Božeje ruki, Bóh, tón Knjes, wě tón pucž, po kotrymž so kšodži, tym šwojim šjewicž! A staršchimaj čžitcze to, wy kotry! A wy, kiž wy, kaž wašch bratr a šwať, so dželicž dyrbicze wot staršichšeho domu a wot tych lubych wschěch, wašche wutrobne modjenje budž to šłowo našeho bratra a šwaťa: „A porucž Bohu šwěru, šwój pucž a šrudobu!“ a tuto wušhadžej f jeneje wutrobny, kotraž wě a wěri a wušnawa: „Njedyrbjeli so tudy sašo wohladacž, dha tola wěmy, sčto wěrimy!“ A f wami

wšchitimi šobu čžemy my, kiž my f wami šobu tu šrudobu a to horjo sačuwamy a nješemy, hič tón pucž, na kotryž naš Knjes a Šbóžnik naš dženska sašo f nowa wolať je, tón jedyn pucž wěry, kotryž wjedže psches wojowanje f dohycžu, f mērej! Šamjen.

Š blifa a i dalofa.

(Dokónčjenje). Pschidawť we wuhotowanju Gustav-Adolfoweho dnja w Lubiju bě wječorna šhromadžšna, kotraž so 3/48 hodž šapocža w hoščenju „jehnjecža“ a kotraž bě bohacze wopštana. Šo šahorjazej rěči f. wyjch. dwóřského přědarja, kotryž čžyjsche ewangelskich ša Gustav-Adolffke džělo „mobil“ ščžinicž, rošprawjesche f. prof. Rendtorff nadrobnišeho wo šwojich jěšbach w narańschich krajach, do kotrychž bě naš hižo w šwojim přěnim pschednosčku domjedť. Šhonicmy wjele nadrobneho a jara šajimazeho f tamnych krajow njes Narańschim a Čžorunym morjom a f Turkowškeje. Dokonjachmy šobujěšbu f nowym wójniškim želesniškim čžahom na Balkan a šejnachmy so bliže f Turkami. Knjes profekšor so tež nještróži, wo našchich diplomatach prajicž: „Bóh čžył našchu diplomatiju twjerdu ščžinicž!“ Šo bu prajene f nadrobneho a hlubofeho šejnacža f wobštejnoscženi tamnych narańschich krajow. Wošebje šajimawe bě tež, so bě f. profekšor runje na tym dnju, na kotrymž so w Břesče-Šitewškim mēr podpřiša, w tutym šrudnym rošřělanym mēscze a so mējesche tam rošmořtwu f generalom Šoffmannom. Še wscheho sčtož šašřšachmy, bu nam wěšte, so je šurlalndiša tón kraj, kotraž budže dobra nowina ša džělo Gustav-Adolffšeho towařštwu. Šłowna šhromadžšna žentralneho Gustav-Adolffšeho towařštwu šo tohodla tež, je-li někať móžno, w mēscze Riga wotmēje. „Wulke je to polo! Psche malo je hiščeže džěšane! Duž šobu do džěla ša Gustav-Adolffške towařštwu!“ to bě něhđže ta myšł, f kotrejž f. prof. Rendtorff ššoneži. Džafne šłowa f. pschedšřdy a do džěla wolaze šłowa f. primarija Wallenstein-a : ššonežichu šhromadžšinu, a f tutej mējesche tutón rjany a wažny džěň wójnišeho šejndženja šłowneho Gustav-Adolffšeho towařštwu šwój kónž.

— Šwony, kotrež nam hiščeže wostachu, dyrbja sašo f „muštronžy“, kaž lud praji. Šelko šo wošmu a šelko šo dale wrócžo štaja, je jara njewěšte. Šutón wufas płacži, kaž šam praji, ša žřku něnišku a wobšadžene kraje, a to šamšřne płacži wo piščeželach. Šak pak šo špodžiwacš, hdyž ščžehowaze šhonišch a to wo belgiškich šwonach. Belgiški kardinal Mercier, wo kotrymž šmy čžasto hižo w nowinach čžitali, je šo w jentym pišmje na mēščinštwu a lud šwojeho wotřeža f protestom wobrocžil dla wotedacža šwonow a piščeželow a nimo toho f druhim pišmom na šamža. Šak bu pola němššeho knježestwa wušfufkowane, so šo belgiške šwony a piščezele njewošmu. A wone šo tež wotemšale nješřu. A nětko dawa šo f nowa f wjedženju, so budža te šawostajene šwony f nowa pschěhladane, dokelž šebi to wobšacze našeho wójška žada. Šo dyrbjale šo tola nětko najpřjedy tamne belgiške šwony wotedacž.

Porjebjeńka. W pošlednim, 30. čž., na 119 štr. dyrbi 4. rjadka kšěrluša rěkač: Wobšchudžecž jom' šda šo lóže;

Šamolwity redaktor: šarať W h r g a c ž w Košacžizach.

Ššoburedaktor: šarať M r ó š a f we Šupoji.

Čžiščezet a nařladnik M. Š s m o l e r w Budyščinje.